SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

sportul în vizită la OLIMPICI

„Metronomul" Vioricăi Viscopoleanu

O pică neagră ca smoala coboară, văzînd cu ochii, de pe Postăvar și învăluie înălțimile brazilor, estompînd contururile și distanțele. Și coboară mereu, ca o lavă groasă, peste Poiana Brașovului și de aici mai departe spre Valea Rîșnoavei, spre Poiana Mică. N-a trecut mult și a început să plouă ! O ploaie rece cu picuri mari bate tamburina peste șindrila cabanei din vecinătatea stadionului unde ne-am găsit repede adăpost. Atleții nu și-au întrerupt însă antrenamentul. Mai tîrziu, au venit și ei în cabană. Erau uzi leoarcă. Au făcut duș, apoi și-au schimbat echipamentul ud. Pînă se va opri „potopul", e binevenită o gustă colectivă cu cîțiva dintre ei : *Viorica Viscopoleanu* și soțul ei *Octavian*, cu *Iolanda Balaș* și *Ion Söter*, antrenorul campioanei noastre de la lungime.

Discutăm despre timpul acesta uricios, despre pregătirea atleților, despre săriturile de... metronom ale Vioricăi (puțin jenată, recordmana țării zîmbește mereu și... tace), despre apropiatele întreceri olimpice din capitala mexicană.

Asistam, de fapt, la o discuție pentru care, vă asigur, mulți confrați s-ar da pur și simplu în vînt. Furați de ea, am uitat să apelăm la creionul și hîrtia nelipsită gazetarului. Am reținut, sperăm, totuși, bine cîteva din o serie de idei.

— *De ce metronom ? Am să încerc să răspund eu*, spunea Söter, *deși răspunsul cel mai bun l-a dat chiar Viorica. Anul acesta ea a sărit de 21 de ori, la diverse competiții, peste 6,35 m — standardul de calificare pentru concursul olimpic propriu-zis.*

— *În treacăt fie spus*, remarca Viorica, *standardul de la J.O. din 1968* (N.R. pentru stabilirea celor mai bune 12 săritoare care să-și dispute apoi întîietatea) *este superior rezultatului meu de la Tokio cu care am ocupat locul cinci (!).*

— *Această constanță se datorește desigur calităților atletei, dar și faptului că ea se antrenează așa cum se antrenează. Pentru Viorica nu există vreme bună sau vreme rea. Precis la ora fixată, antrenamentul începe în fiecare zi cu aceeași seriozitate. Azi, de pildă, a plouat. Cu grijă, pentru a evita posibilitatea unui accident, Viorica și-a desfășurat întreaga lecție de antrenament. Alteori, cu cîteva săptămîni în urmă, în București au fost călduri de foc. Simțeai pur și simplu că te topești, că nu poți face un pas. Și totuși la ora 12, să zicem, antrenamentul ei se desfășura din plin. Curgeau șiroaie de transpirație pe ea, dar cu gîndul la marea performanță la Mexico, Viorica n-a spus niciodată nu, n-a tras niciodată chiulul, n-a făcut nimic pe jumătate. Totul s-a desfășurat conform planificării, conform cerințelor.*

— *Pregătire de spartan*, a spus Ioli.

— *N-ai greșit cu nimic ! O pregătire cum ai făcut-o și tu, așa cum o fac toți marii atleți ai lumii. De comun acord cu Viorica*, spune Söter, *am pornit la o astfel de muncă căutînd sau mai bine zis neevitînd anumite „șicane" pe care ni le-a pus timpul nefavorabil, pista nu totdeauna de cea mai bună calitate. Ieri, de pildă, a bătut vîntul. Și încă tare. Viorica a executat cîteva sărituri la o groapă (cu vîntul din spate) dar și altele, cele mai multe, la cealaltă groapă (cu vînt din față) ! Olimpiada, ca și alte mari concursuri, nu se desfășoară pe teren acoperit unde „timpul" nu pune probleme, ci în aer liber, la discreția naturii. În asemenea condiții, învinge sau se comportă bine doar cei care s-au pregătit pentru a putea face față oricărei situații întîlnite. De aceea, cum zice Ioli, Viorica s-a pregătit... spartan. I-a lipsit din „menu" doar ciorba neagră.*

— *Cînd o să ajungem acasă*, intervine Iolanda, *o să vă arătăm un grafic al „metronomului" Viorică, consecință a tot ce a spus Hansi.*

Și cum aceste rînduri le-am scris acasă, am primit de la Iolanda o fișă în care erau notate cu grijă rezultatele din acest an ale Vioricăi Viscopoleanu. Spicuim cîteva :

— cel mai bun rezultat : 6,56 m la „internaționale".

— media primelor 5 rezultate : 6.484 m (6,56 m — 6,52 m — 6,46 m — 6,44 m — 6,44 m).

— media primelor 10 rezultate : 6,426 m (cele de mai sus și 6,41 m — 6,38 m — 6,36 m — 6,35 m — 6,34 m).

— În diferite concursuri din acest an ea a sărit astfel : 1×6,56 m, 1×6,52 m, 1×6,50 m, 1×6,49 m, 2×6,48 m, 1×6,46 m, 2×6,44 m, 2×6,41 m, 1×6,39 m, 4×6,38 m, 1×6,37 m, 1×6,36 m, 3× 6,35 m. Deci, de 21 DE ORI PESTE 6,35 m (standardul olimpic de care vorbeam).

Unele din aceste rezultate au fost obținute în condițiuni atmosferice grele, cărora multe dintre adversarele ei nu le-au putut face față (!).

— *Pregătirea mea*, spune Viorica, *n-a fost subordonată decît unui singur scop : PARTICIPAREA CU SUCCES LA OLIMPIADĂ și nu la diferite concursuri ocazionale, în țară sau peste hotare.*

— *Am avut, în ultimii ani, un principiu pe care l-am respectat cu sfințenie*, adaugă Söter. *Am căutat ca Viorica să ia parte numai la concursuri TARI cu adversare PUTERNICE. N-am urmărit nici un moment victorii facile, pentru palmares, ci concursuri care să spună ceva.*

— *Cu excepția Brunghildei Wieszorek (R.D.G.) și a Mariei Vittoria Trio (Italia), anul acesta m-am întîlnit cu majoritatea săritoarelor cu pretenții la un loc în finala olimpică. Singura pe care, de la Tokio și pînă astăzi, n-am reușit încă s-o învinge este poloneza Irena Kirszenstein. Le cunosc deci pe toate, le știu calitățile și micile slăbiciuni, așa cări. Cred, de aceea, că cine va cîștiga o va face cu un nou record mondial...*

Iolanda : *Mă mențin pe poziție : cine va sări prima 6,65 m va cîștiga. Și tare mult aș vrea ca Viorica să fie aceasta !*

Discuția ar mai fi continuat, poate, dar replica Vioricăi i-a pus capăt : *„Vreau să obțin la Mexico un loc mai bun decît cel de la Tokio ! Cu cît, vom vedea"...*

Ploaia se terminase, se pare, de mai multă vreme, dar... uitasem de ea. Am pornit-o agale spre hotel. Pe drum, Hansi mi-a spus pe un ton confidențial : *Reține, te rog, două cifre care spun multe : 2,90 m la săritura în lungime fără elan și 8,62 m la triplu !*

Ne-a auzit însă Octavian : *„Eu sînt săritor de triplu și recordul meu, fără elan este de 9,20 m"...*

Romeo VILARA

VIORICA VISCOPOLEANU

Foto : R. TEODOR

● S-a născut la Banila, la 3.8.1939. Înălțime 167 cm, greutate 52 kg. Funcționară. Căsătorită din 1962 cu Octavian Viscopoleanu, și el atlet. Face parte din clubul Steaua. Antrenor Ion Söter. Maestră a sportului. A început să practice atletismul în anul 1956 ca alergătoare de.. cros.

● Recordmană a României cu 6,59 m — București 16.7. 1966. De 7 ori campioană națională : 1962 (5,81 m), 1963 (6,11 m), 1964 (6,44 m), 1965 (6,26 m), 1966 (6,04 m), 1967 (6,41 m) și 1968 (6,52 m)

● Primul concurs internațional în 1957, la Cluj. Locul III (5,31 m) la meciul de juniori România—Cehoslovacia—Polonia.

● Campioană balcanică : 1963 (6,08 m), 1964 (6,46 m — record al Jocurilor) ; 1965 (6.35 m), 1967 (6,21 m)

● Campioană internațională a României : 1967 (6,47 m) și 1968 (6,56 m)

● Participări la campionatele europene : 1962 (Belgrad, X-5,83 m), 1966 (Budapesta, V-6,33 m) ; europenele de sală : 1966 (Dortmund, III-6,01 m), 1967 (Praga, III-6,40) și 1968 (Madrid, III-6,21 m)

● Locul V la J.O. de la Tokio, cu 6,35 m

● Medalie de aur la a III-a Săptămînă sportivă internațională de la Ciudad de Mexico (6,56 m)

● Evoluția rezultatelor sale: 1957 (5,37 m), 1958 (5,34 m), 1959 (5,43), 1960 (5,80 m), 1961 (5,91 m), 1962 (6,14 m), 1963 (6,14 m), 1964 (6,46 m), 1965 (6,52 m), 1966 (6,59 m), 1967 (6,56 m), 1968 (6,56 m)

ETAPA A DOUA — POIANA BRAȘOV

(Urmare din pag. 1)

Tot în sala de sport, i-am întîlnit pe luptători. Asistînd la antrenamentele celor de la „clasice" și „libere", stînd de vorbă cu antrenorii și medicii, cu sportivii, am putut face o interesantă asociere. Practicanții sporturilor dure (am inclus și boxul) nu fac mofturi ; se supun voluntar, conștient, unui program cît mai complet, nu exclud părțile dificile ale muncii, privațiunile. Au fost la Piatra Arsă și se vor mai duce, lucrează zi de zi — indiferent de vreme — afară sau în sală, în Poiană, dedică ore multe, nenumărate, antrenamentului. Dacă se poate spune așa, ei nu fac parte din mofturoasa aristocrație a sportului. Și, nu vom pune niciodată la îndoială faptul că succesele aparțin celor perseverenți, celor ce știu să se adapteze dificultăților, învingîndu-le.

Antrenorul *Ion Corneanu* este, într-un anumit fel, liniștit. Majoritatea elevilor săi, luptătorii de la „clasice" au fost testați la altitudine. Fie Font-Romeu (Baciu, Popescu, Țăranu, Martinescu), fie la Ciudad de Mexico (Alionescu, Baciu, Popescu), fie la Piatra Arsă, unde în anii 1966, 1967 și 1968 luptătorii au făcut stagii de săptămîni și săptămîni, elucidîndu-se importantele probleme ale adaptării. Acum are doar probleme de selecție. Cine va îmbrăca tricoul reprezentativ la Mexic : *Berceanu* sau *Stoiciu, Ciorcilă* sau *Țăranu, Popovici* sau *Neguț ?* Răspunsul îl va afla la concursul internațional de la Brașov (30 august — 1 septembrie), cînd cei șase sportivi se vor angaja și în disputa de selecție. Sînt și „senatori de drept". În fapt, oameni care și-au cîștigat prin merite dreptul de a evolua la J.O. Printre ei — *Ion Baciu, Simion Popescu, Nicolae Martinescu.*

„Mă simt excelent, ne spunea *Ion Baciu. Antrenamentele la altitudine, în special cele de la Piatra Arsă, mi-au fost de un real folos. M-am străduit să-mi perfecționez punctele forte, pentru că voi lupta într-una din cele mai disputate categorii. Deși sînt cel puțin cinci concurenți cu șanse egale la medalii (Varga, Hanahara, Kazakov, Mustafa, Besergyl), sper să nu plec de la Ciudad de Mexico fără a fi cîștigat una !"*

Și la „libere" atmosfera este de asiduă activitate, pentru a se cuceri aci, la Poiana, opțiuni pentru întrecerea olimpică. „Bătrînul" Bola, cel care debuta pe saltea acum 13 ani, la o vîrstă nu tocmai precoce (22 de ani), dorește să-și onoreze titlul european din 1965. *„Fiecare oră de pregătire, fiecare meci trebuie să mă conducă spre împlinirea acestui vis..."* — acestea sînt cuvintele cu care și-a încheiat *Francisc Bola* discuția cu noi.

Cînd am părăsit Poiana, ploua la fel de puternic. Sportivii — atleții și luptătorii — continuau antrenamentele. Atmosferă de muncă la fel de intensă ca și la Piatra Arsă. Sub supravegherea antrenorilor și a medicilor specialiști, dar, ca și la Piatra Arsă, în lipsa metodiștilor, fiecare „olimpic" se străduiește să parcurgă drumul ascendent spre limitele cele mai înalte ale formei sportive, spre acele piscuri ale măiestriei care asigură performanța maximă, succesul în întreceri. Drumul nostru nu s-a încheiat. Miercuri sîntem invitați la Snagov. Vom mai avea discuții, apoi, și cu alți sportivi, iar la București cu o serie de tehnicieni care se ocupă de pregătirea „olimpicilor".

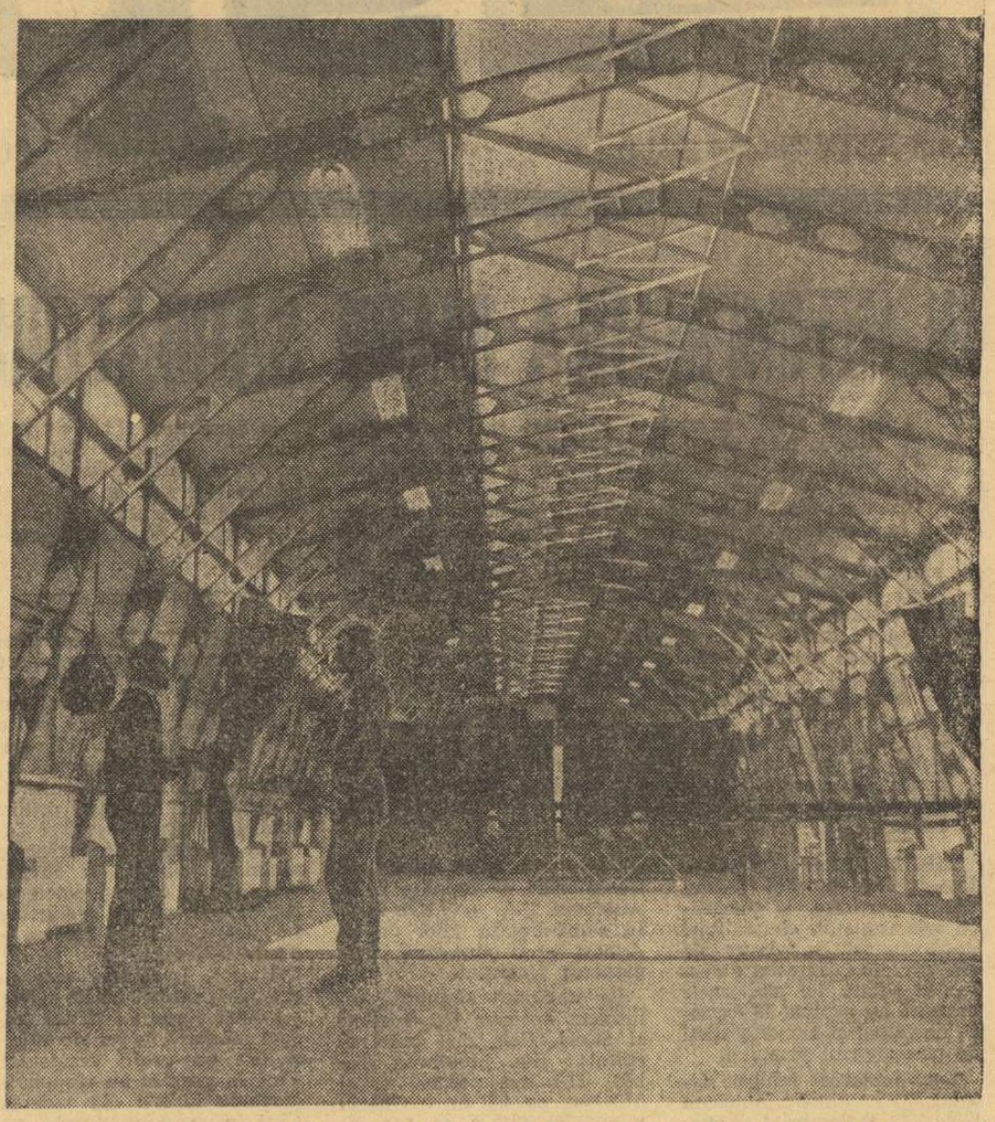

Sala de sporturi de la Complexul sportiv Piatra Arsă — Foto : ION POPESCU

Mini-romanul Jocurilor Olimpice moderne

EDIȚIA A X-a
1932 Los Angeles
(30.VII - 14.VIII)
37 ȚĂRI PARTICIPANTE
1408 concurenți
(127 femei)
17 discipline
124 probe

Americanii au construit la Los Angeles primul „sat olimpic" adevărat, model pe care ulterior îl vor adopta toți organizatorii. Ei au ridicat, pe un teren de golf, 700 de mici și fragile cabane prefabricate, destinate grupelor de cîte patru sportivi. Pentru a completa culoarea locală, terenul era înconjurat și păzit de cow-boys călări !

La 31 iulie, scrimerul american George Calnan — medalie de bronz la spadă, în 1928 — rostește jurămîntul.

Numărul participanților a scăzut la jumătate față de Amsterdam (de altfel și înscrierile individuale, pe țară, au fost reduse la 3 în fiecare probă). Dar rezultatele n-au suferit de loc din această pricină. Dimpotrivă. Toate rezultatele la natație și atletism (cu excepția săriturii în lungime) au fost aici mai bune decît la Amsterdam. S-au depășit 32 de recorduri olimpice, dintre care 20 erau și recorduri mondiale.

Atletismul a fost urmărit de un public numeros și destul de competent. Dar la start lipseau doi mari atleți ai lumii : Paavo Nurmi și Jules Ladoumègue. Acesta din urmă, un excelent demifondist, fost recordman mondial, medalie de argint la Amsterdam pe 1500 m, era speranța francezilor. Dar, spre stupefacția acestora, cu 5 luni înainte de jocuri, federația franceză îl suspendă pe viață pe Ladoumègue, pentru acte profesioniste.

Federația finlandeză a fost mult mai dîrză în momentul în care Nurmi este acuzat de profesionism. În ciuda reclamațiilor suedeze și germane, ea l-a apărat pe Nurmi de aceste învinuiri. Mai mult, l-a inclus în echipa pentru Los Angeles și l-a înscris în proba de maraton. Dar o dată sosit pe pămînt american, i s-a interzis participarea la orice concurs internațional amator.

Nurmi — care avea 35 de ani — a urmărit deci întrecerile din tribună și s-a bucurat desigur de victoria pe 5 000 m a urmașului său Lehtinen. Dar la 10 000 m și la maraton, posibilitățile finlandeze au secat...

Federația finlandeză a rămas consecventă propriei ei hotărîri și nu a încetat să-l glorifice pe cel mai mare atlet al țării. Peste 20 de ani, la Helsinki, îi va da lui Nurmi sarcina de onoare de a purta făclia olimpică !

Cele două mari absențe abia s-au simțit însă în ansamblul unor întreceri pasionante. Istoria atletismului vorbește și astăzi cu compasiune despre triumfurile și căderile succesive ale campionului olimpic pe 400 m, William Arthur Carr, un tînăr de statură mijlocie, solid, foarte brun. A debutat la 17 ani ca săritor în înălțime și și-a fracturat ambele glezne. A reapărut, în 1931 la 21 de ani, ca sprinter, specializîndu-se mai apoi pe 400 m. L-a provocat de două ori pe celebrul Benjamin Eastman, care abia pulverizase recordul mondial pe 440 iarzi (402,36 m) în 46,4 s. Eastman, înalt și blond, cu ochelari, moștenitor al unei vestite firme fotografice (Eastman-Color), era la fel de bun și pe 800 m, dar, din sportivitate, n-a evitat lupta pe 400. Carr a cîștigat, cu un nou record mondial (46,2 s), urmat de Eastman (46,4 s).

Aproape toate alergările au fost la Los Angeles de bună calitate. Micul și masivul sprinter de culoare Eddie Tolan l-a învins și la 100 m și la 200 m pe Ralph Metcalfe, poreclit „expresul din Michigan", care deși pornea greoi (din cauza greutății sale — 83 kg), termina cursa extrem de puternic. Tolan și Metcalfe au încheiat cursa de 100 m împreună (10,3 s), dar primul va beneficia de avantajul... corpului său mai suplu, căci, după regulamentul englez, învingător este cel ce traversează (și nu cel ce atinge) primul linia de sosire !

În ciudata sa ținută, englezul Thomas Hampson cîștigă proba de 800 m

În probele feminine, americancele au cîștigat totul, cu excepția sprintului, în care s-a remarcat poloneza Stanislawa Walasziewicz. Devenită mai tîrziu cetățeană a Statelor Unite, sub numele de Stella Walsh, ea a deținut diverse titluri atletice americane timp de vreo 25 de ani. Dar vedetă cu adevărat va deveni Mildred Didrikson, o tînără (18 ani) atletă multilaterală din Texas, căreia americanii i-au și pus epitetul publicitar „cea mai mare atletă a lumii" și care, sub numele de „Babe" Zaharias, a ajuns o excepțională campioană profesionistă de golf.

Progresul uimitor al japonezilor la natație a fost o mare surpriză pentru americani. Tinerii niponi au cîștigat 5 din cele 6 probe de înot ! (Cîștigătorul probei de 100 m liber, Yasuji Miyazaki nu avea decît 15 ani). Numai la 400 m a cîștigat americanul Clarence („Buster") Crabbe, urmașul de mai tîrziu al lui Weissmüller în rolul lui Tarzan.

MARTOR OCULAR

JEAN TARIS, cel mai celebru înotător francez, participant la trei Olimpiade (1928—1936), ulterior director al piscinei pariziene „Lutétia", povestește :

„Los Angeles ? E-atît de mult de-atunci și, pe urmă, o confidență : n-am prea văzut nimic. Antrenorul meu mă dădăcea și nu mă lăsa să mă gîndesc decît la proba de 400 m. Era, de altfel, furios că tot timpul traversării Atlanticului, cinci zile și jumătate, n-am putut înota de fel. De-abia cînd am traversat continentul, de la New York la San Francisco, cu trenul, prin bunăvoința mecanicilor, antrenorul cerea opriri peste tot unde zărea o piscină. Și-apoi cursa, în care-mi era frică de japonezii care făceau furori pe atunci. Am tras culoarul unu și pentru a-mi vedea adversarii trebuia să suport soarele în ochi. Dar mi-am dat seama că-i devansasem pe japonezi și înotam relaxat, convins că am cîștigat. Doar antrenorul, de pe mal, mi-a strigat : „Nenorocitule, ai pierdut !" „Bine, dar japonezii..." „Nu ei, americanul !" Crabbe era pe culoarul 6. Pînă acolo nu puteam vedea...".

MEXICO 68

● Comitetul olimpic britanic a definitivat lotul atleților care vor reprezenta Marea Britanie la Jocurile Olimpice din Mexic. Printre cei selecționați se află : *Ron Jones, Ralph Banthorpe, Colin Campbell, Howard Davies* (pentru probele de sprint); *Christopher Carter, John Boulter, John Davies* (pentru probele de semifond) ; *Alan Blinston, Ronald Hill* (pentru probele de fond) ; *Michael Parker, David Hemery, John Cooper* (pentru probele de garduri); *Lynn Davies* (lungime), *Frederik Alsop* (triplu-salt); *Jeffrey Teale* (greutate), *William Tancred* (disc), *David Travis* (suliță), *William Adcocks, James Alder* (maraton) și *Robert Hughes* și *Bryan Eley* (pentru probele de marș).

Din rîndurile echipei feminine se remarcă : *Della James, Lillian Board, Valeria Peat* (sprint), *Patricia Lowe, Joan Page* (800 m), *Patricia Jones* (80 m garduri), *Sheila Sherwood* (lungime) și *Barbara Inkpen* (înălțime).

● În urma campionatelor de atletism ale Canadei, desfășurate recent la Toronto, federația de specialitate a alcătuit lotul de atleți care vor participa la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico. Din lotul masculin fac parte, printre alții, cunoscutul sprinter *Harry Jerome* (100 m și 200 m), *Don Domansky, Ross McKenzie* (400 m), *Dave Bailey* (1 500 m), *Was Brooker* (400 m garduri), *George Puce* (disc), *Wilf Wedmann* (înălțime), *Michel Charland* (lungime), *Bill Heikkila* (suliță) și *Andy Boychuk* (maraton). În probele feminine vor lua startul *Debbie Miller, Stephania Berto, Irene Piotrowski* (100 m și 200 m), *Ann Cowell, Joan Fisher* (400 m), *Abby Hoffman* (800 m), *Jay Dahlgren* (suliță). Reprezentanții Canadei în probele de decatlon și pentatlon vor fi desemnați în urma disputării campionatelor naționale.

● Tînărul sabrer francez *Jacques Brodin* (21 de ani), campion al țării sale și component al echipei campioane mondiale, nu va fi prezent la Ciudad de Mexico, deși a îndeplinit normele de selecționare. Ocupațiile sale profesionale îi interzic deplasarea în acea perioadă și, în plus, se va căsători la începutul lunii septembrie. Ca atare, echipa de sabie a Franței pentru J.O. va fi compusă din *J.P. Allemand, Y. Boissier, C. Bourquard, J. Ladegaillerie* și *F. Jeanne.*

● A fost alcătuit programul meciurilor de fotbal. Numeroase partide figurează și în concursul special organizat de „Pronosport" în perioada J.O. Turneul începe la 13 octombrie și se încheie la 26 octombrie. Duminică, meciurile sînt programate la orele 12 (ora 20, în România), iar în celelalte zile, la orele 15,30 (23,30, ora României).

● Delegația sportivilor din Pakistan va fi alcătuită din 34 de persoane. Dintre aceștia nu mai puțin de 18 sînt componenți ai echipei de hochei pe iarbă. La ultima ediție a J.O., echipa Pakistanului de hochei pe iarbă a cucerit medalia de argint.

● Ce cantități de alimente vor fi consumate în timpul J.O. de vară ? Iată o problemă care frămîntă mult pe organizatori, deoarece în bilanțul J.O. de iarnă cantitățile de alimente consumate au fost apreciabile : 75 tone carne, 9 tone șuncă, 14 tone pește, 20 tone păsări, 130 tone cartofi, 400 000 ouă, 60 000 litri lapte, 95 000 litri vin etc.

● Fosta campioană olimpică la gimnastică, *Polina Astahova* (1960 și 1964), nu va lua startul la Ciudad de Mexico. Recent, într-un cadru festiv, ea s-a retras din activitatea competițională. Este posibil, însă, ca Astahova să fie prezentă la J.O. din Mexic în calitate de antrenor și arbitru.

„Palacio" nu este încă gata, dar competițiile au și început ! Această fotografie luată la 11 august în preajma impunătorului palat al sporturilor din capitala mexicană, ne arată pe cîțiva muncitori ieșind de la lucru și oferindu-și clipe de destindere printr-o „miuță" improvizată. Tot fotbalul... Telefoto : ASSOCIATED PRESS